

maid ei olleks alkunud pakkitama, Jerusalemma pole eddasī miñema. Nēmad ähwardasid : „linna ärra-ävwitada, kui würstid veel kauemine linna pärast tūllitsedes Jumala käsku täitmata jätkasid, ja tahtsid issekesis endale pealiko wallitseda, kes neid Jerusalemma piddi wima.“ Selle ülle ehmata sid würstid, ja üks osa sõa-wägge läks tele. Agga fa teel ei lõppenud nende riidlemine. Mai kuul 1099 läks nende te Libanoni mäggdede ja merre ranna wahhest läbbi, suhhu laewad neile mōnikord mona töid, ja eddasī minnes Emause kaubo joudsid nēmad 6. Januari päeval 1099 ühhe körge māe, kunka peale, kust Jerusalem neile silma paistis. Linna näähes langesid rõemo silmawee piisatad sõa-meeste lahja palgeid mōda mahha; nēmad langesid ühheskoos põlwile ja tössid kituse laulu; kõik seie sadik juhtunud fannatused oolid selle inna eest uñustatud.

Illa aega enne sedda olli Jerusalem jäsle Egip-tuse rahva lätte sanud. Sest tulli ristisõitjatele õnnek, et wäljapeolt abbimehhi linnale ei olnud lota; agga siiski näitas kindla linna fättesamine, kus nelikümmend tuhhat sõa-meest seeb, vägga taske. Ristisõitjate sõa-wael ei olnud eñam kui fakskümmend tuhhat jalla mehhi ja tuhhat wiissadda rüütlid; ka ei olnud neil nisuggusi sõa-tarvitusi, misga ülle müride sisse olleks wōinud tungida. Agga taggasid tulnud usso julgus teggi nende piisukest ulka tug gewaks, ja waenlaste peale alkamise fissi: „Jumal tahhab sedda!“ waimustas neid Jerusalemma wā-

rawate ees nisaña tulliselt, kui kolm aastad enne sedda Klermonti linna laggedal, kus sõa nōuu ette wōeti. Üks osa ristisõitja wägge läks mona ja puid otsima, mis seal laggedal maal wägga kassinast leida. Betleemma linna liggidal leiti puid, mis Jerusalemma weti, ja linna wōtmise riistapuiks walmistati. Kibbedam olli suur wee pudus. Agga allika ja kaewo liggidal, kelle weesonad finni matmata jänud, surisid peidetud waenlased warjul, ja piddi igga futais wet werre inna eest östetud sama. Saggedast riidles ristirahwas issekesis jogi wee pärast. Sured weddu-ellajate farjad lõppesid jäño lätte ärra, ja nende mäddanema läinud raisad lehkasid vägga furjast. Antiohhia linna al fannatatut nälg näitas ristisõit-jate melest wāhhem folle kui sesiñane jäño pühha linna wārratwate ees, põllewas surove pallawas; iljemine tulli kelefaste puduse körwa veel toidu-warra pudus. Seal raskes suitsus tullid Genua linna laewad Italia maalt, Zoppe saddamusse, mis ristisõitjatele mona ja muud sõa-tarvitusi töiwad. Seal alkati 14. Cina-fu päeval linna peale formi jooksmi, agga ei sadub linnast wōitu. Teisel päeval tornasid ristisõitjad ueste ja tungisid ülle wäljastpoolse müride, senni kui hertsog Gottwrid üht torni mōda sillestronnides oma rahwaga sissemisse müri ülle linna jõudis ja wārratwad teistele lahti teggi. „Aita Jumal! Jumal tahhab sedda!“ öös-kades tungis nüüd ristisõitjate väggi linna wārratwast sisse, kus waenlased kibbedas surma ahbastuskes